

Soud: Nejvyšší soud
Datum rozhodnutí: 13.03.2018
Spisová značka: 25 Cdo 18/2018
ECLI: ECLI:CZ:NS:2018:25.CDO.18.2018.1
Typ rozhodnutí: USNESENÍ
Heslo: Náhrada škody
Přípustnost dovolání
Dotčené předpisy: § 415 obč. zák.
§ 420 obč. zák.
§ 237 o. s. ř.
Kategorie rozhodnutí: C
Podána ústavní stížnost

datum podání	spisová značka	soudce zpravodaj	výsledek	datum rozhodnutí
08.06.2018	II.ÚS 1984/18	JUDr. Ludvík David	odmítnuto	21.05.2019

25 Cdo 18/2018-421

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marty Škárové a soudců JUDr. Petra Vojtky a JUDr. Roberta Waltra v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupený Mgr. Michalem Dlabolou, advokátem se sídlem Praha 7, U Studánky 250/3, proti žalovanému: **město Jeseník**, IČO: 00302724, se sídlem úřadu Jeseník, Masarykovo nám. 167/1, zastoupený JUDr. Lenkou Příkazskou, advokátkou se sídlem Praha 1, Vodičkova 710/31, o 152.100 Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Jeseníku pod sp. zn. 5 C 139/2009, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 27. 4. 2017, č. j. 69 Co 136/2017-384, takto:

I. Dovolání **se odmítá.**

II. Žalobce **je povinen** zaplatit žalovanému na náhradě nákladů dovolacího řízení 7.440 Kč k rukám JUDr. Lenky Příkazské, advokátky se sídlem Praha 1, Vodičkova 710/31, do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozsudkem ze dne 27. 4. 2017, č. j. 69 Co 136/2017-384, potvrdil rozsudek Okresního soudu v Jeseníku ze dne 24. 11. 2016, č. j. 5 C 139/2009-359, jímž byla zamítnuta žaloba na zaplacení 152.100 Kč s příslušenstvím, a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení. Žalobce se domáhal náhrady škody způsobené dne 11. 5. 2009 pádem větve modřínu na jeho automobil zaparkovaný poblíž jeho bydliště. Soud po provedeném dokazování včetně znaleckého dospěl k závěru, že živá větev modřínu opadavého se odlomila v důsledku silnějšího poryvu větru (15,3 m/s) a vyšší křehkosti této dřeviny, což je jeho vlastnost; modřín, který roste na pozemku žalovaného města, byl v dobré kondici odpovídající jeho stáří a městskému prostředí, netrpěl hnilobou, jeho zdravotní stav ani poté nevyžadoval nějaký odborný zásah. Podle závěru soudu žalovaný neodpovídá za škodu vzniklou pádem odlomené větve, neboť neporušil svou prevenční povinnost (§ 415 obč. zák.) ve smyslu zanedbání potřebné péče. Odvolací soud vycházel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně a ztotožnil se s jeho skutkovými závěry i s právním posouzením. Shrnul, že je zřejmé, že pád větve stromu na automobil žalobce byl způsoben okolnostmi, které nemají původ v zanedbání běžné údržby stromu, kterou žalovaný prováděl, a pád živé větve v důsledku povětrnostní situace nemohl předvídat. Fyziologická vitalita stromu v době škodní události byla dobrá, do té doby nevyšly najevo poznatky o potřebě řešit údržbu stromu radikálně, aby se předešlo případnému odlamování větví. Při respektování povinnosti provádět běžnou údržbu stromu žalovaný nemohl zabránit škodě, která nastala pádem odlomené větve na automobil žalobce, takže obecnou prevenční povinnost podle § 415 obč. zák. neporušil.

Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání z důvodu nesprávného právního posouzení, při němž se odvolací soud odchýlil od ustálené judikatury, konkrétně od rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 4. 12. 2013, sp. zn. 25 Cdo 2508/2012, a to v otázce porušení prevenční povinnosti podle § 415 obč. zák. Uvádí, že provádění běžné údržby stromu podle konkrétní situace – zdravotního stavu stromu – není vždy postačující ke splnění povinnosti vlastníka stromu předcházet škodám způsobeným odlomenými větvemi, nýbrž je pouze nezbytným minimálním opatřením při plnění této povinnosti a pokud to vyžaduje konkrétní situace, musí být doprovázeno ještě dalšími opatřeními, alespoň snižujícími možnost vzniku škody tak, jak lze po obezřetném vlastníku rozumně požadovat. Dovojuje, že odlomení větve v daném případě nebylo nepředvídatelné a žalovaný škodě mohl zabránit. Poukazuje na to, že zjištěná maximální rychlost větru odpovídá podle stupnice mírnému vichru, že strom již nebyl nejmladší a za 9 let po škodní události byl poražen. Nesouhlasí s výrokem o náhradě nákladů odvolacího řízení s tím, že není spravedlivé, aby vedle své škody a nákladů nesl ještě náklady žalovaného za právní zastoupení, které považuje za neúčelně vynaložené. Navrhl, aby dovolací soud napadené rozhodnutí změnil tak, že uloží žalovanému povinnost zaplatit žalovanou částku a nahradit mu náklady řízení.

Žalovaný vyvracel důvody dovolání a uvedl, že k namítanému odklonu od rozhodnutí Nejvyššího soudu nedošlo, v dané věci se jednalo o nepředvídatelný pád větve. K náhradě nákladů za právní zastoupení žalovaný poukázal na to, že nedisponuje specializovaným právním odborem a do běžné agendy tajemníka městského úřadu nyní vedený spor nepatří. Navrhl, aby dovolání bylo jako nepřípustné odmítnuto.

Dovolatel v otázce rozsahu povinnosti vlastníka stromu předcházet škodám způsobeným odlomenými větvemi namítá odklon napadeného rozhodnutí od rozhodnutí odvolacího soudu sp. zn. 25 Cdo 2508/2012, v němž bylo porušení prevenční povinnosti žalovaného shledáno v tom, že za situace, že se v jeho areálu nacházelo množství starých vzrostlých stromů, jejichž větve zasahovaly do veřejného prostranství sloužícího k parkování aut a pohybu chodců, nechal provádět pouze běžnou údržbu stromů spočívající v prořezání suchých větví, ačkoliv usychání větví mělo být pro něj signálem k provedení odborného posouzení stavu stromů. K odlomení a pádu větve javoru na zaparkované vozidlo nedošlo následkem náhlého výkyvu počasí, nýbrž samovolně, a běžná údržba, kterou nechal žalovaný ve svém areálu provádět, nepostačovala k odhalení nebezpečí pádu větví či celého stromu ani k rozpoznání vad koruny stromu.

O odklon od tohoto rozhodnutí Nejvyššího soudu při právním posouzení nyní projednávané věci se však nejedná, neboť odlišný je právě skutkový základ věci sp. zn. 25 Cdo 2508/2012, kdy výskyt suchých větví stromů indikoval potřebu další péče a údržby a též provedení dalších opatření za účelem zjištění příčin usychání, zatímco primární příčinou odlomení větve v dané věci byly akutní klimatické podmínky, strom byl zcela zdravý, odlomená větev byla živá, nebyla přítomna hniloba či nesprávné větvení stromu ani jiná vada, naznačující potřebu provedení jiné než běžné údržby. Ostatně v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 4. 12. 2013, sp. zn. 25 Cdo 2508/2012, který byl uveřejněn pod číslem 79/2015 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, na nějž dovolatel odkazuje, se zároveň uvádí, že vlastník nemá z hlediska tzv. generální prevence (415 obč. zák.) absolutní povinnost počínat si tak, aby za všech okolností byla vyloučena možnost pádu stromu či jeho větví, nýbrž je povinen postupovat při správě svého majetku natolik obezřetně, jak lze vzhledem ke konkrétní situaci na něm rozumně požadovat.

Napadené rozhodnutí je v souladu s ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu, podle níž kritériem odpovědnosti vlastníka stromu je vedle příčiny vzniku škody též objektivní možnost předvídat v daném místě a čase nebezpečí pádu stromu (např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 20. 12. 2012, sp. zn. 25 Cdo 1927/2012, ze dne 2. 4. 2014, sp. zn. 25 Cdo 2358/2013, ze dne 22. 2. 2017, sp. zn. 25 Cdo 4605/2015, ze dne 27. 4. 2017, sp.zn. 25 Cdo 4132/2016).

Další námitky dovolatele, které se týkají skutkových zjištění a hodnocení důkazů, postrádají charakter právní otázky, kterou by mohl a měl dovolací soud řešit (§ 241a odst. 1 o. s. ř.), nesměřují totiž proti právnímu posouzení věci odvolacím soudem, ale paušálně proti skutkovým závěrům. Námitky proti zjištěnému skutkovému stavu či proti hodnocení důkazů včetně znaleckého posudku nejsou předmětem dovolacího přezkumu a ani nezakládají přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř. Způsobitým dovolacím důvodem ve smyslu § 241a odst. 1 o. s. ř. není zpochybnění samotného hodnocení důkazů odvolacím soudem (např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2394/2013, uveřejněné pod číslem 4/2014 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek).

Protože právní názor v napadeném rozhodnutí neznamená odklon od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu při řešení právní otázky, není dovolání proti rozhodnutí odvolacího soudu přípustné.

Dovolání proti výroku, jímž bylo žalobci uloženo nahradit žalovanému náklady odvolacího řízení ve výši 20.414 Kč, není podle § 238 odst. 1 písm. c) o. s. ř. přípustné z důvodu, že peněžité plnění nepřesahuje 50.000 Kč.

Z uvedených důvodů Nejvyšší soud podle § 243c odst. 1 o. s. ř. dovolání odmítl.

Výrok o náhradě nákladů dovolacího řízení se neodůvodňuje (§ 243f odst. 3 věta druhá o. s. ř.).

Proti tomuto usnesení není opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 13. března 2018

JUDr. Marta Škárová
předsedkyně senátu